

พิมพ์ดีด
สำนักพิมพ์

รอ รถทุกซ์

สวีต

รักไม่ต้อง รอรถทุกซ์
เพราะไม่มีวัน เลิกรัก

เรื่องรักๆ

สวีต

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา คิดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษ

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พื ม กั า

สำนักพิมพ์

ศูนย์แห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๗๔๓

รอยักษ์

ผู้เขียน : รพีด

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๙

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับแก้ไข) พ.ศ. ๒๕๕๙

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-2771-2

ราคา ๒๑๕ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ไชยสุร ศรัณย์รัชต์ เขียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : ศรัณย์รัชต์ เขียงไกรเวช

ออกแบบปก : อนุรักษ์ บัวกิ่ง รูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัทวี.พี.เอ็น (๑๙๙๑) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพริ้นส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ ไก่ตสตาพร รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา ไส้ใจสตาพร
รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปะกรรม : ธิญาภัทร์ พงษ์ไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย
ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจการรวม : นฤยศ สมฤทธิ ผู้จัดการฝ่ายสิทธิต่างประเทศ : เจตยา ไก่ตสตาพร
หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พิษราพร บุญส่ง หัวหน้ากองประชาสัมพันธ์ : อารินา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : จศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : ธนากร กองตั้ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพริ้นส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbbooks@hotmail.com ฝ่ายส่งงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๕, ๕๖

สำนักพิมพ์ที่เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

รอกฤษ เป็นนิยายแนวโรแมนติคคอมเมดี้อีกหนึ่งเรื่องของรพีด
คะ เรื่องนี้นางเอกของเราได้ไปตกปากรับคำกับชาย ให้ไปทำหน้าที่ดูแล
หลานสามคน ซึ่งหลานๆ ทั้งสามต่างมีบุคลิกประจำตัวที่น่ารักน่าชัง จน
บางครั้งทำเอาคนเป็นน้าถึงกับต้องกุมขมับ ช้ายังมีลุงของหลานๆ ที่
เจ้าระเบียบคอยกำกับความประพฤติตลอดเวลา รอกฤษจึงต้องงัดกลยุทธ์
ต่างๆ ออกมาใช้ เพื่อให้ตนเองได้อยู่เคียงหลานๆ ต่อไป

ร่วมลุ้นและเอาใจช่วยรอกฤษกันนะคะว่าจะสามารถรับมือลุงราม
เจ้าระเบียบได้หรือไม่ สุดท้ายลุงรากับน้าฤกษ์ใครจะแผลงใจก่อน และ
กองเชียร์ตัวน้อยๆ จะสมหวังหรือไม่

ขอบคุณผู้อ่านที่น่ารักทุกท่านนะคะที่ติดตามผลงานของรพีดมา
โดยตลอด

ขอบคุณมากๆ จากหัวใจคะ

รพีด

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

ชายหนุ่มร่างสูงในชุดสูทสีดำที่ตัดเย็บอย่างประณีตลงมาจากรถยนต์ด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่าย อีกชั่วโมงครึ่งเขามีนัดที่สำคัญมาก แต่ตอนนี้ทางรถยนต์กลับมีปัญหา ทำให้เขาต้องมาติดอยู่ในซอยนี้ ไปไหนไม่ได้

เสียงรถจักรยานยนต์ดังแว่วมาแต่ไกล อารามเห็นเด็กวัยรุ่นอายุไม่น่าเกินสิบหกหรือสิบเจ็ดขี่รถไกล่เข้ามาจึงตัดสินใจโบกมือขอความช่วยเหลือ

“พี่มีไร รถเสียหรือ” เสียงของคนขี่มอเตอร์ไซด์ทำให้อารามรู้ว่า เป็นเด็กผู้หญิง

“แถวนี้มีร้านปะยางหรือเปล่าครับน้อง”

“ไม่มีหรอกพี่ แถวนี้มีแต่บ้านคน” อีกฝ่ายตอบ ก่อนจะกวาดสายตามองเสื้อผ้าของผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือแล้วถามต่อ “ว่าแต่พี่ไม่มียางอะไหล่ล่สำรองไว้หรือ”

“มีครับ แต่พี่ไม่สะดวกเปลี่ยนเอง” อารามตอบไปตามความจริง เขาไม่ได้เตรียมเสื้อผ้ามาเปลี่ยน และธุระสำคัญที่เขาต้องไปทำ ภาพลักษณ์คือสิ่งสำคัญที่สุด

“อืม...กลัวชุดเลอะหรือพี่ หรือเปลี่ยนยางไม่เป็น” อีกฝ่ายถามตรงๆ

“เหตุผลแรก” อารามเริ่มตอบเสียงหัวนกับคำถามที่ตรงมาก

“ก็มีเหตุผลอยู่ แต่งตัวซะเต็มยศอย่างนี้” เด็กสาวพยักหน้าเหมือนเข้าใจเหตุผล

อารามเห็นว่าทำท่าจะได้ตอบแต่อีกฝ่ายชิงพูดขึ้นก่อน “เดี๋ยวเปลี่ยนให้ก็แล้วกัน”

“ทำเป็นหรือน้อง” อารามถามอย่างไม่อยากเชื่อ เด็กวัยรุ่นคนหนึ่งอาสาเปลี่ยนยางให้แถมยังเป็นเด็กผู้หญิงอีกด้วย

เด็กสาวไหวไหล่ ถามกลับเหมือนจ้อคำถามนี้มาจนชิน “พี่อยากลองเสียงใหม่ล่ะ”

“ได้ เอาสิ” เมื่อเจอคำถามเหมือนท้าทายเขาก็ตอบรับ เพราะอยากรู้เหมือนกันว่าเด็กผู้หญิงคนนี้จะทำได้จริงตามที่พูดหรือไม่

“โอเค แล้วอุปกรณ์อยู่ในไหน” เด็กสาวถอดหมวกกันน็อกออก แล้วก๊วบลูกบอลลงจากมอเตอร์ไซค์ จากนั้นก็เดินตามอารามไปหยิบอุปกรณ์ที่หลังรถ

“พี่อยู่เฉยๆ เอะ เดี่ยวเลื้อยเลอะ อ้อ...ว่างๆ ตอนนั้นพี่ก็เซ็ดรองเท้าหน่อยแล้วกัน รู้สึกว่าจะเปื้อนไปนิดหนึ่ง ทำเอาสูทแพงระยับของพี่ราคาตกুবตามรองเท้าไปเลย” เด็กสาวบอกด้วยน้ำเสียงหวังดีมากๆ

อารามก้มลงมองรองเท้าของตัวเอง เมื่อเห็นว่าเปื้อนจริงๆ ก็ได้แต่ส่ายหน้า ส่วนอีกฝ่ายเมื่อได้แม่แรงมาแล้วก็เดินไปยังล้อรถข้างที่ข้างแบน จากนั้นก็จัดการสอดแม่แรงเข้าไปใต้ห้องรถ แล้วนำบล็อกถอดนอตล้อที่หยิบมาจากหลังรถคลายนอตทุกตัวของล้อออก ทุกขั้นตอนเด็กสาวทำอย่างไม่มีสะดุดจนอารามถึงกับยั้ง

“ทำเป็นจริงใช่ไหม” อารามย้ำถามอีกครั้ง

“โอ๊ยพี่ ทำมาถึงขนาดนี้ยังดูไม่ออกอีกหรือ” เด็กสาวย่นพลาบส่ายหัวเหมือนสายตากคนถามไม่เอาไหนมากๆ

เมื่อนอตทุกตัวคลายออกอีกฝ่ายก็ขึ้นแม่แรง อารามเห็นท่าทาง

หะมัดหะเมงแถมยังทำคนเดียวได้โดยไม่ต้องขอแรงเขาก็รู้สึกว่าเป็นเด็กคนที่ไม่ธรรมดา

“ไปหัดมาจากไหน”

“ดูๆ เขาก็ทำได้แล้วพี่ ของอย่างนี้ไม่ต้องหัดหรอก” เด็กสาวตอบพร้อมกับชี้แม่แรงยกรถให้ล้อลอยเหนือพื้นเล็กน้อย ก่อนจะค่อยๆ ถอดนอตที่คลายไว้แล้วออกจากล้อจนครบทุกตัว จากนั้นจึงนำยางที่รื้อออกไปและใส่ยางอะไหล่เข้าไปแทน

“ใช้ได้เหมือนกันนะเรา” อารามชม ขณะที่อีกฝ่ายขันนอตด้วยมือ

“ธรรมดา โดนชมมาจนชินแล้ว” เด็กสาวพูดเหมือนเป็นเรื่องปกติมาก พูดเสร็จก็หันไปขันนอตต่อจนครบทุกตัวก่อนจะลดแม่แรงลงจนล้อติดพื้นแล้วเอาแม่แรงออก ก่อนจะไข้บล็อกถอดนอตล้อชั้นนอตใหม่ให้แน่นอีกครั้ง เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยก็หยิบยางที่แบนหรืออุปกรณ์ต่างๆ ไปเก็บไว้ที่เดิมแล้วบิดประตูให้เสร็จสรรพ

อารามควักเงินออกจากกระเป๋าสตางค์ ยื่นส่งให้ “ค่าน้ำใจ ขอขอบคุณมาก”

“เฮ้อ...” เสียงถอนหายใจดังขึ้น “ขอบคุณค่าน้ำใจนะพี่ แต่พอดีฉันกำลังเก็บแถมเรื่องการเปลี่ยนยางอยู่ พี่เก็บไว้เถอะ ฉันบริการฟรี โชคดีนะพี่ เดินทางปลอดภัย หวังว่าล้อจะไม่หลุดออกมาจนถึงที่หมาย”

พูดจบเด็กสาวก็เดินกลับไปที่รถมอเตอร์ไซด์ หยิบหมวกกันน็อกมาสวม แต่ในขณะที่กำลังจะขึ้นรถออกไป อารามก็ตามขึ้น

“น้องชื่ออะไรครับ พี่จะได้จำไว้”

“รอฤกษ์” เด็กสาวตอบสั้นๆ แล้วขี่มอเตอร์ไซด์จากไปทันที

อารามมองตามจนรถแล่นหายไปจากสายตา ก่อนจะก้มลงมองล้อถ่ายภาพรูปในมือที่มีภาพตอนที่เด็กสาวกำลังเปลี่ยนยางรถยนต์

“รอฤกษ์” อารามทวนชื่ออีกฝ่ายเบาๆ แล้วอมยิ้ม ชื่อกับตัวตนช่างแตกต่างกันมากจริงๆ

๑

สิบเอ็ดปีต่อมา...

บนโลกใบนี้ไม่มีอะไรน่ากลัวไปกว่าการโดน คุณหญิงเสาวรส จุฑามณี-พงค์ เรียกตัวไปพบอีกแล้ว

หลังวางโทรศัพท์จากมารดาเรียบร้อย รอฤกษ์เจ้าของสนามยิงปืน ถูกขี้ต๊วยยี่สิบเจ็ดกึ่งนั่งถอนใจอย่างพูดไม่ออก การที่จู่ๆ ได้รับคำสั่งจากมารดาให้เข้าไปหาชายของตนเองอย่างด่วนที่สุด แสดงว่าต้องมีเหตุการณ์ที่เกินกว่าธรรมดาเกิดขึ้นแน่นอน

เย็นวันนั้นรอฤกษ์จึงแวะเข้าไปที่บ้านจุฑามณีพงค์ ทันทีที่ก้าวผ่านรั้วบ้าน สุนัขหกตัวก็วิ่งกรูเข้ามาต้อนรับพร้อมกระดิกหางอย่างดีใจ เธอมองสุนัขหน้าดูทั้งหกแล้วอมยิ้ม ไม่เสียแรงที่เคยแอบให้อาหารเจ้าพวกนี้ นับว่าได้ผลดีเกินกว่าที่คิดไว้มาก

ภายในห้องโถงใหญ่ คุณหญิงเสาวรสจ้องมองหลานสาวที่เดินยิ้มเข้ามาในบ้านด้วยสายตาประหม่น ไล่ตั้งแต่ท่าเดินอาดๆ ที่หลงเหลือความเป็นกุลสตรีน้อยมาก รวมถึงเครื่องแต่งกายที่สื่อชัดว่าเจ้าตัวไม่ได้ใส่ใจที่

จะแต่งให้ดูเรียบร้อยสมเป็นหญิงสาวที่มีเชื้อสายตระกูลจุฬามณีพงศ์แม่แต่น้อย

“นับวันจะเพี้ยนขึ้น” คนเป็นยายประชด

รอฤกษ์เดินเข้ามานั่งข้างๆ คนพูดแล้วยิ้มกริ่ม “สงสัยคงถึงเวลาต้องไปตัดแว่นใหม่แล้วจะยาย”

คุณหญิงเสาวรสยกมือขยับแว่นนิดหนึ่งแล้วจึงตาสีโหลหานสาวด้วยความหมั่นไส้ “ถ้าไม่โทรศัพท์ไปตาม เคยคิดจะมาหายายเก่าๆ คนนี้มันงใหม่”

“คิดทูลมหายใจ” รอฤกษ์พูดพลางยิ้มกว้าง

เจ้าของบ้านจุฬามณีพงศ์สายหน้า “คิดหรือว่าพูดประจบแบบนี้จะทำให้ยายใจอ่อนแล้วมองเราดีขึ้น ดูท่าดูทางซิ แก่ไม่หาย”

“โอ้...ยายคะ มาจนถึงบ้านนี้แล้วยังทำใจกับรูปลักษณ์ภายนอกของหลานรักไม่ได้อีกหรือ” รอฤกษ์พูดเสียดสีกิ้วหัวเราะ

“เราน่ะมันดีอ้อ ยายถามจริงเถอะ เป็นเจ้าของสนามยิงปืน วันๆ มีแต่เสียงปืนบั้งๆ มันดีตรงไหน อยู่กับปืนผาหน้าไม้ทุกวัน มันสนุกมากนักรึแล้วดูเอานะ...” คุณหญิงเสาวรสหยุดพูด จ้องเขม็งไปยังเสื้อยืดสีเขียวหม่นที่หลานสาวสวมใส่ “นี่มันชุดอะไร เหมือนคนเพิ่งหลุดออกมาจากดงหญ้า”

รอฤกษ์หัวเราะ “ตอนนั้นข้ากำลังฮิตชุดแนวการอนุรักษ์ธรรมชาติอยู่จะยาย”

“ต้องเป็นการอนุรักษ์ธรรมชาติที่หนักแสนสาหัสมากเลยใช้ไหม สภาพเสื้อผ้ามันถึงเหมือนไม่ได้โดนน้ำมาสักอาทิตย์” คุณหญิงมองหลานสาวสุดที่รักแล้วสายหน้าเบาๆ อย่างระอาใจนิดๆ

รอฤกษ์เลิกคิ้ว ก่อนจะยิ้มกว้าง “ตัวนี้ยังไม่ใช่ตัวเก่งนะจะยาย ถ้ายายได้เห็นตัวเก่งของฤกษ์ รับรองได้เลยว่ายายจะดีใจยิ่งกว่านี้”

“นี่แม่คุณ ยังกล้ามีหน้ามาพูดอีกหรือ แม่เราเขาไม่บ้านเรามังหรือนะ” คุณหญิงเสาวรสพูดเสียดสีอ่อนใจกับนิสัยของหลานสาวตัวดีที่ผ่าเหล่าผ่ากอมากที่สุดในตระกูล

“เมื่อก่อนก็มีบ่นเป็นระยะๆ ค่ะ แต่หลังๆ มาเนี่ย ถ้าไม่ชินจนพูดไม่ออกก็คงเมื่อไปตามกาลเวลา” รอดฤกษ์พูดยิ้มๆ สมัยก่อนโน้นมารดาของเธอบ่นแล้วบ่นอีกเรื่องการแต่งกายง่ายๆ ตามแบบฉบับของเธอ แต่พอเวลาผ่านไปพักใหญ่เมื่อรู้ว่าบ่นไปแล้วก็ไม่มีอะไรดีขึ้น หรืออีกนัยหนึ่งอาจทำได้แล้วหรือไม่ก็ชินชากับภาพลักษณ์ของลูกสาว มารดาคนสวยจึงเลิกบ่นไปโดยปริยาย

“ไม่อยากจะเชื่อว่าผู้หญิงเจ้าระเบียบอย่างแม่เราจะทำได้ รายนั้นนะ เสื้อยับนิดหนึ่งก็โวยวายไม่กล้าใส่ออกจากบ้าน แล้วนี่ดูลูกสาวสิ แม่เราคงคลังเน่าถ้ามาเห็นสภาพนี้ เรานะน่าจะสลับนิสัยการแต่งตัวกับเจ้ารอบทิศนะ รายนั้นก็สำอองเรื่องแต่งตัวซะเหลือเกิน ส่วนยายรับขวัญวันๆ ก็จมอยู่กับกองหนังสือ แม่เราคงจะเป็นปลื้มมากนะ ที่เลี้ยงลูกแล้วมีนิสัยหลากหลายได้ขนาดนี้” คุณหญิงเสาวรสพูดเสียงอ่อนใจกับสามพี่น้องที่มีนิสัยไปคนละทิศละทาง

รอดฤกษ์หัวเราะร่วนเสียงดังอย่างชอบใจกับคำพูดของยาย รอบทิศพี่ชายของเธอได้รับนิสัยและหน้าตาจากมารดาเต็มๆ เป็นนายทหารหนุ่มหล่อที่รักความเป็นระเบียบทางการแต่งกายอย่างสูงสุด ส่วนรับขวัญน้องสาวคนสุดท้อง นิสัยธรรมดาที่สุดในบรรดาสามคนพี่น้องแต่เป็นคนที่ยิ้มแย้มที่สุดเหมือนกัน ซึ่งสรุปได้ว่าลูกบ้านนี้มีพฤติกรรมกระจัดกระจายกันสุดๆ

คุณหญิงเสาวรสมองหน้าหลานสาวแล้วส่ายหัว หยุดถอนใจและพิจารณาอีกฝ่ายนิดหนึ่ง จากนั้นก็ตัดสินใจออกจุดประสงค์ที่เรียกให้มาหาในวันนี้

“ถ้ายายขอร้องฤกษ์ให้ทำอะไรให้ยายสักหน่อย จะทำให้ยายได้ไหมลูก” คุณหญิงเสาวรสเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

รอดฤกษ์เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย รับผิดชอบต่อความรู้สึก “ขอให้ฤกษ์รู้ก่อนดีกว่าค่ะว่ายายจะให้ทำอะไร เกิดยายขอให้ฤกษ์แต่งงานกับผู้ชายหน้าตาครีမ်ฟ้าครีမ်ฝนสักคน แล้วฤกษ์ผลอรับปากไป มีหวังฝนคงได้ถล่มกลางงาน

และงานนี้คงมีน้ำท่วมปนเสียงสะอื้นแน่”

“นี่แม่รอฤกษ์ ยายไม่คิดจับเราไปแต่งงานหรือกะ ยายสงสารผู้ชายคนนั้น” คุณหญิงเสาวรสส่งค้อนพร้อมเอ่ยประซด

“แหม...ยาย ฤกษ์ก็ต้องป้องกันตัวเอาไว้ก่อน รู้สึกว่าคราวที่แล้ว ถ้าฤกษ์จำไม่ผิด ฤกษ์รับปากยายโดยไม่ถามก่อน ผลออกมาทำเอาฤกษ์นอนสะดุ้งตื่นกลางดึกไปตั้งสองอาทิตย์” รอฤกษ์ย้อนอดีตสมัยเก่าปีที่แล้ว ที่ยายของเธอขอร้องให้แต่งงานชาวไทยไปร่วมงานแต่งงานของลูกพี่ลูกน้อง แถมในวันนั้นเธอยังต้องตกกระโถนพลอยโงนกลายเป็นเพื่อนเจ้าสาวจำเป็น เพราะเพื่อนเจ้าสาวตัวจริงเกิดท้องเสียกะทันหัน และพองานแต่งงานจบลงเล่นเอาเธอนอนฝันร้ายติดกันเจ็ดวันรวด แถมยังคันผิวหนังต่อเนื่องไปอีกแปดวัน

คุณหญิงเสาวรสค้อนขวับใส่หลานสาวอย่างหมั่นไส้

รอฤกษ์มองยายแล้วอมยิ้ม “ว่าแต่ยายจะให้ฤกษ์ทำอะไรละ”

คุณหญิงเสาวรสถอนใจอีกครั้ง เอ่ยด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความหนักใจเป็นอย่างมาก “ยายอยากให้ฤกษ์ไปช่วยดูแลลูกของเมฆลาจะได้ไหม”

รอฤกษ์ชะงัก พุดอะไรไม่ออกทันทีเมื่อได้ยินคำขอนี้

“พวกเด็กๆ ต้องการคนดูแล” คุณหญิงเสาวรสปุดเสียงขีมิ้ม ในแววตายังมีร่องรอยของความเสียใจเมื่อต้องเอ่ยถึงเมฆลา หลานสาวที่เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุพร้อมสามีเมื่อหกเดือนก่อน ทำให้ลูกๆ ทั้งสามกลายเป็นเด็กกำพร้า และตอนนี้อยู่ในความดูแลของลุงของเด็กๆ ที่ต่างจังหวัด

“ฤกษ์ช่วยยายหน่อยเถอะลูก ยายส่งพี่เลี้ยงไปไม่รู้ก็คนต่อที่คน ก็ไม่มีใครหนออยู่ได้เกินอาทิตย์ ยายกลัวเหลือเกินว่าพวกเด็กๆ จะกลายเป็นเด็กมีปัญหา” คนเป็นยายเอ่ยเกมขอร้อง

“แต่ฤกษ์เลี้ยงเด็กไม่เป็น แถมยังไม่เคยเลี้ยงเด็กด้วย” รอฤกษ์ค้ำเสียงอ่อย

“ยายรู้ว่าฤกษ์ไม่เคยเลี้ยงเด็ก แต่ยายเชื่อมั่นว่าฤกษ์ทำได้ ความรัก

จะชนะทุกสิ่ง ฤกษ์ทำได้แน่นอน” คุณหญิงเสาวรสพูดอย่างมั่นใจ

รอดฤกษ์ขมวดคิ้วทำหน้าเหมือนคิดหนักมาก เมฆลาเป็นลูกสาวคนโตของข้า และปากกับลุงเสียชีวิตไปหมดแล้ว ดังนั้นลูกพี่ลูกน้องของเธอจึงเหลือแต่พวกเธอเป็นญาติเท่านั้น

คุณหญิงเสาวรสมองหน้ารอดฤกษ์ที่กำลังล้งเล พูดต่อด้วยน้ำเสียงสลดแถมเศร้าใจ “สงสารเด็กๆ เสียทั้งพ่อทั้งแม่ ปานนี้ไม่รู้จะเป็นยังงัยบ้าง เด็กพวกนั้นเป็นญาติของเรานะลูก ถ้าเราไม่ดูแลให้ความรัก พวกเขาก็คงไม่มีใครอีกแล้ว”

รอดฤกษ์มองหน้ายายแล้วพูดอย่างล้งเล “ตอนนี้อยู่กับลุงไม่ใช่หรือคะ และถ้าฤกษ์จำไม่ผิด ผู้ชายคนนั้นเป็นคนยืนยันเสียงแข็งเองว่าจะดูแลพวกแกเอง”

“ผู้ชายกับผู้หญิงไม่เหมือนกัน แล้วผู้ชายบ้านนั้นวันๆ เอาแต่บ้งานเด็กๆ จะได้รับความอบอุ่นจากที่ไหน” คนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาเจ็ดสิบกว่าปีพูดอย่างรู้ดี

รอดฤกษ์เลิกคิ้ว “ยายวางสายสืบไว้ที่บ้านนั้นหรือคะ”

คุณหญิงเสาวรสพยักหน้าเบาๆ เอ่ยอย่างแน่วแน่ “ยายต้องกันเอาไว้ก่อน จนกว่ายายจะแน่ใจว่าเด็กๆ อยู่กันอย่างปลอดภัยและมีความสุขจริงๆ ไม่ใช่มีความสุขแค่ชั่วครั้งชั่วคราว”

รอดฤกษ์มองหน้ายายพลางคิด ว่าแล้วเหียว เธอจำได้ว่าเมื่อหกเดือนที่แล้วยายอยากได้หลานๆ มาดูแลเอง แต่ติดที่ลุงของเด็กๆ ไม่ยอม เรื่องนี้ทำให้ยายของเธอเคืองหน้าดูแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ สุดท้ายก็จำใจต้องปล่อยให้ผู้ชายหน้าโหดคนนั้นเลี้ยงหลานๆ ไป

“หมายความว่าตอนนี้เด็กๆ ไม่มีความสุขหรือคะยาย” รอดฤกษ์ถามเริ่มนินทาเมื่อนึกภาพหลานๆ ที่เรียบริ้อยทั้งสามคนนั่งเรียงกันด้วยใบหน้าเศร้าหมองและขาดความสุขโดยสิ้นเชิง

“ความสุขนับวันจะยิ่งลดน้อยลง” คุณหญิงเสาวรสพูดเสียงเบา

แววตาแลดูเศร้าและอ่อนล้า

“ผู้ชายคนนั้นทำตัวร้ายกาจไม่เหมาะสมหรือคะ” รอฤกษ์ถามอีกครั้ง
หน้เสียงเริ่มแข็งขึ้นเล็กน้อย เธอจะไม่ขอหนเด็ดขาดหากหลานๆ ของเธอ
ถูกรังแก

“ไม่เชิงร้ายกาจหรอก แต่ว่า...” คนเป็นยายถอนใจเบาๆ “ปล่อยปลละ
ละเลยจนเด็กๆ ขาดการดูแลที่ดี ยายรู้สึกไม่ดีเลยถ้าต้องปล่อยให้เด็กสาม
คนโตขึ้นมาอย่างลุ่มๆ ดอนๆ”

รอฤกษ์ขมวดคิ้ว เรื่องมันร้ายแรงกว่าที่เธอคาดไว้เสียอีก ผู้ชาย
ที่รับอาสาเลี้ยงหลานๆ ด้วยตัวเอง ทั้งยังให้คำมั่นสัญญาอย่างหนักแน่นว่า
จะดูแลอย่างดีที่สุด ผ่านไปเพียงแค่วันไม่กี่เดือนสายก็ออกแล้วหรือ

“ฤกษ์ทำเพื่อยายหน่อยได้ไหมลูก ยายคงนอนตายตาไม่หลับแน่ถ้า
ลูกๆ ของเมซลาต้องเผชิญกับชะตากรรมแบบนี้” คุณหญิงเสาวรสพูดเสียง
เครือ หยดน้ำตาจวนเจียนจะไหล

“ฤกษ์...” รอฤกษ์อึกๆ อักๆ

“นะลูก” คุณหญิงเสาวรสเอ่ยขอเสียงสั้น ดวงตามีน้ำตาคลอหน่วย
รอฤกษ์ขมวดคิ้ว มองหน้ายายที่เหมือนฝากความหวังสุดท้ายไว้ที่เธอ
แล้วพูดไม่ออก ทำได้แค่เพียงถอนใจเบาๆ หนึ่งครั้ง ก่อนตอบอย่างขัดความ
ต้องการของอีกฝ่ายไม่ได้

“คะ”

คุณยายที่ฝากความหวังไว้ที่หลานสาวเกือบจะหลุดยิ้มออกมา แต่
ต้องซ่อนอาการดีใจเอาไว้แล้วกลับเกลื่อนด้วยมาดนิ่งขมึนเพื่อป้องกัน
หลานสาวเปลี่ยนใจ

“ถ้ายายจะยิ้ม ฤกษ์ก็ไม่ว่านะคะ ยังไงฤกษ์ก็รับปากไปแล้ว” รอฤกษ์
หรีตา พูดอย่างรู้ทัน

“ถ้ายายจะยิ้มก็เป็นรอยยิ้มของความโล่งใจมากกว่า ที่จะเห็นเด็กๆ
มีคนดูแลที่รักพวกแกจริง” คุณหญิงเสาวรสยิ้มคล้ายดีใจแทนหลานๆ

“ช่วยด้วย! ช่วยด้วย! ปีศาจโคลนปลายแถวพร้อมลูกสมุนบุกบ้าน”
อย่างบอกนะ...ว่านี่คือประโยคต้อนรับของหลานๆ ที่แสนน่ารักของเธอ

รอกฤษ์ สาวหัวนักรแม่่นปิ่นที่มีดิกรีเป็นถึงเจ้าของสนามยิงปืนฤกษ์ดี
ได้รับการกิจสุดหินจากผู้เป็นยาย ให้ไปดูแลหลานกำพร้าที่แสนน่ารัก
และเรียบร้อยที่ไร่รามลักษณ์

ทว่าเมื่อไปถึง สิ่งที่เห็นกับสิ่งที่ได้ยินมาช่างต่างกันราวฟ้ากับเหว
เพราะหลานของเธอไม่มีความเรียบร้อยหลงเหลืออยู่เลยสักนิด
การันตีความแสบชนิดหาตัวจับยากที่ทำเอาเธอถึงกับต้องกุมขมับ
และเวียนหัววันละหลายรอบ

ซ้ำเจ้าถิ่นหนุ่มหล่อหน้านิ่งมาดเข้มอย่างอารมณ์ เจ้าของกฎพันข้อ
ผู้ที่รักความเป็นระเบียบอย่างที่สุด ทั้งคิดและกันสุดตัว
ไม่ยอมให้เธอมาเลี้ยงหลานๆ ของเขา

แต่ไม่มีทางเสียละ ที่สาวสายแกร่งอย่างเธอจะยอมแพ้อะไรง่ายๆ
เพราะต่อให้ต้องจัดสารพัดกลยุทธ์พิสดารออกมาใช้ เธอก็พร้อมจะทำ

เธอ...กว่าจะได้เข้าไปว่ายากแล้ว แต่การกลับออกมายิ่งยากกว่า
“ผมรักคุณ แต่งานกับผมนะครับ”

ทดลองอ่าน

24 SPB
สาระ สนุก ปลูก สักพรวณิด
www.satapombbooks.com
สำนักพิมพ์ไวนโรสอคาพวณิด

หมวดนวนิยาย
ISBN 978-616-00-2731-6

ราคา ๓๙๙ บาท